

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 212.219 van 24 maart 2011
in de zaak A. 194.200/VII-37.950.**

In zake : Daniel DEVOS
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Pieter Buntinx en Olivier Onghena
kantoor houdend te 2000 Antwerpen
Amerikalei 79
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de gouverneur
van de provincie Antwerpen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 7 oktober 2009, strekt tot de nietigverklaring van de besluiten van de gouverneur van de provincie Antwerpen van 6 juli 2007 en 6 augustus 2009 waarbij de aanvragen van Daniel Devos voor het verkrijgen van vergunningen tot het voorhanden hebben van twee vuurwapens, niet worden ingewilligd.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Walter Van Noten heeft een verslag opgesteld.

De verwerende partij heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. De verzoeker heeft een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 3 maart 2011.

Kamervoorzitter Luc Hellin heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Elise Van Broeck, die loco advocaat Pieter Buntinx verschijnt voor de verzoeker, en jurist Mario Boeckx, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Walter Van Noten heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De verzoeker is politie-inspecteur. Op 4 december 2006 dient hij een aanvraag in om zijn vergunningen voor het bezit van de volgende vuurwapens te hernieuwen :

- een revolver van het merk Röhm, kaliber 22 LR;
- een revolver van het merk Smith & Wesson, model & type 10 HB, kaliber 38 S1W.

Bij die aanvraag stelt de verzoeker het volgende :

"Is er geen mogelijkheid voorzien om als politie-ambtenaar zijn vergunning(en) te behouden.

Om me nog meer te bekwamen in het hanteren van ons dienstwapen, kocht ik in 1986 een gelijkaardig wapen aan, echter met een kleiner kaliber om de kosten van de munitie te beperken.

Toen we een nieuw dienstwapen kregen, konden wij via de wapenhandelaar ons oud wapen kopen.

Als politie-inspecteur, dienst doende als interventie en motorrijder, volgen wij de wettelijk opgelegde schietoefeningen in dienstverband en kunnen bovendien met eigen wapen nog verder oefenen.

Wij hebben ook de mogelijkheid om aan politie schietwedstrijden deel te nemen en behaalden enkele goede resultaten.

Bij diverse sportschuttersclubs is er momenteel een ledenstop, de overblijvende clubs zijn erg duur".

3.2. Bij besluit van 6 juli 2007 weigert de gouverneur van de provincie Antwerpen de vergunning tot het voorhanden hebben van de revolver Röhm, kaliber 22 LR. Die weigering steunt op de volgende motieven :

"Overwegende dat artikel 11, § 3, 9° van de wapenwet bepaalt dat voor het bekomen van een vergunning een wettige reden vereist is;

Overwegende dat deze wettige redenen in voormeld artikel limitatief zijn opgesomd;

Overwegende dat betrokkene nalaat één van deze redenen op te geven".

Dit besluit is het eerste bestreden besluit. Het wordt met een aangetekende brief van 6 juli 2007 aan de verzoeker ter kennis gebracht.

3.3. Op 9 juli 2009 ontvangt de verwerende partij een brief van de politiecommissaris van de politie zone Voorkempen waarin het volgende wordt meegedeeld :

"DE VOS Daniel diende een aanvraag in tot het bekomen van een vergunning tot het voorhanden hebben van twee vergunningsplichtige wapens. Naar aanleiding van deze aanvraag werd op 6 juli 2007 een weigeringsbesluit genomen. Op datum van 20 juli 2007 ondertekende betrokkene dit weigeringsbesluit voor kennisname bij onze diensten. Gelet op de inhoud van dit weigeringsbesluit hebben wij, in overleg met uw diensten, betrokkene op 6 mei 2009 een herinnering gestuurd. Betrokkene verzekerde ons dat hij nog

steeds in bezit was van de twee kwestieuze wapens en dat hij de wapens wenste te behouden om zich verder te bekwamen in de schietsport.

Wij vestigen er de aandacht op dat in het weigeringsbesluit sprake is van slechts één wapen. Volgens onze laatste telefonisch contactname met Uw diensten diende dit weigeringsbesluit twee wapens te omvatten".

3.4. Daarop neemt de gouverneur van de provincie Antwerpen het besluit van 6 augustus 2009 waarbij de aanvraag voor het verkrijgen van de vergunning tot het voorhanden hebben van een revolver van het merk Smith & Wesson, model & type 10 HB, kaliber 38 S1W, onontvankelijk wordt verklaard. Dit besluit is als volgt gemotiveerd :

"Overwegende dat het in weigeringsbesluit van 6 juli 2007 slechts de aanvraag tot het bekomen van een vergunning voor één vuurwapen werd behandeld;

Overwegende dat betrokkene nog in het bezit is van een vuurwapen dat reeds onder de oude wapenwet vergunningsplichtig was en waarvoor hij tijdig de regularisatie heeft aangevraagd;

Overwegende dat artikel 11, § 3, 9° van de wapenwet bepaalt dat voor het bekomen van een vergunning een wettige reden vereist is;

Overwegende dat deze wettige redenen in voormeld artikel limitatief zijn opgesomd;

Overwegende dat betrokkene nalaat één van deze redenen op te geven".

Dit besluit is het tweede bestreden besluit. Het wordt bij aangetekende brief van 6 augustus 2009 aan de verzoeker ter kennis gebracht.

IV. Ontvankelijkheid van het beroep

Standpunt van de partijen

4. De verzoeker stelt dat hij van de bestreden besluiten kennis heeft genomen op 10 augustus 2009 en dat hij op 25 augustus 2009 een schrijven heeft gericht aan de arrondissementscommissaris om hem advies te vragen over de weigering en de mogelijkheden om beroep in te stellen. Volgens de verzoeker is het beroep tijdig ingesteld.

5. De verwerende partij antwoordt dat de brief aan de arrondissementscommissaris waarnaar de verzoeker verwijst noch in het dossier, noch in de bij het verzoekschrift gevoegde inventaris is terug te vinden. Zij stelt voorts dat in artikel 4 van de bestreden besluiten naar de beroepsmogelijkheid bij de Raad van State wordt verwezen.

6. De verzoeker repliceert dat hij pas op 20 augustus 2009 voor het eerst kennis heeft genomen van het bestreden besluit van 6 juli 2007 toen de lokale politie hem hierover aansprak.

7. In zijn laatste memorie stelt de verzoeker dat de verwerende partij pas rechtsgevolg heeft gegeven aan de gebeurlijke kennisgeving door de brief die zij op 6 augustus 2009 aan hem heeft verstuurd.

Beoordeling

8. Luidens artikel 4, derde lid, van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna : algemeen procedure-reglement) moeten de annulatieberoepen worden ingediend binnen zestig dagen nadat de bestreden beslissing of verordening is bekendgemaakt of betekend. Indien ze noch bekendgemaakt, noch betekend moet worden, gaat de termijn in met de dag waarop de verzoeker er kennis van heeft gehad.

Artikel 19, tweede lid, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, bepaalt dat de verjaringstermijnen voor de annulatieberoepen alleen een aanvang nemen op voorwaarde dat de betekening door de administratieve overheid van de akte of van de beslissing met individuele strekking het bestaan van die beroepen alsmede de in acht te nemen vormvoorschriften en termijnen vermeldt. Indien aan die verplichting niet wordt voldaan dan nemen de verjaringstermijnen een aanvang vier maanden nadat de

betrokkene in kennis werd gesteld van de akte of van de beslissing met individuele strekking.

9. Het bestreden besluit van 6 juli 2007 is met een aangetekende brief van 6 juli 2007 aan de verzoeker toegezonden en door hem op 10 juli 2007 ontvangen. Bovendien blijkt uit de brief van de politiecommissaris van de politie zone Voorkempen die de verwerende partij op 9 juli 2009 heeft ontvangen, dat de verzoeker het bestreden besluit van 6 juli 2007 aldaar op 20 juli 2007 voor ontvangst heeft ondertekend.

Zowel in artikel 4 van het bestreden besluit van 6 juli 2007 als in de begeleidende brief waarmee dat besluit aan de verzoeker is toegezonden, wordt uitdrukkelijk van de beroepsmogelijkheid bij de Raad van State melding gemaakt. Aangezien het bestreden besluit van 6 juli 2007 op 10 juli 2007 regelmatig aan de verzoeker betekend is, heeft de beroepstermijn van zestig dagen een aanvang genomen daags na die betekening. Bijgevolg is het annulatieberoep laattijdig in zoverre het gericht is tegen het besluit van 6 juli 2007. Het feit dat de verzoeker op 25 augustus 2009 bij de arrondissementscommissaris zou hebben geïnformeerd naar de mogelijkheden om tegen die beslissing beroep in te stellen, doet aan die vaststelling geen afbreuk.

Het annulatieberoep is niet ontvankelijk in zoverre het gericht is tegen het eerste bestreden besluit van 6 juli 2007.

V. Onderzoek van het enig middel

Standpunt van de partijen

10. De verzoeker roept in een enig middel de schending in van artikel 11, § 3, 9°, b) en c), van de wet van 8 juni 2006 houdende regeling van economische en individuele activiteiten met wapens (hierna : wapenwet). Hij stelt dat hij wettige redenen heeft opgegeven om een vuurwapen voorhanden te hebben,

namelijk het sportief en recreatief schieten en de uitoefening van een activiteit die bijzondere risico's inhoudt of het voorhanden hebben van een vuurwapen noodzakelijk maakt. Hij argumenteert dat hij als politiebeambte gedurende twintig jaar de revolver van het merk Smith & Wesson als dienstwapen heeft gehanteerd, dat dit wapen door een ander model is vervangen en dat hij daardoor over een wettige reden beschikt om het wapen te bezitten. Hij zet voorts uiteen dat hij in het kader van zijn beroep dagelijks een vuurwapen draagt en aan schietoefeningen deelneemt, dat hij bij zijn aanvraag heeft gevraagd of hij zich moest aansluiten bij een schietclub om te voldoen aan de verstrengde wapenwet, maar hierop geen antwoord ontving behalve de uitnodiging om 85 euro te storten. Hij besluit dat hij ervan mocht uitgaan dat het niet noodzakelijk was om zich bij een schietclub aan te sluiten.

11. De verwerende partij antwoordt dat de aanvrager krachtens artikel 11, § 3, 9°, van de wapenwet een wettige reden moet opgeven om een vergunning tot het voorhanden hebben van een vuurwapen te kunnen krijgen, dat uit het dossier blijkt dat de verzoeker zich verder wenst te bekwamen in de schietsport, maar nog niet bij een schuttersvereniging is aangesloten en pas na de tweede weigeringsbeslissing heeft meegedeeld dat hij zich bij een schietclub wil aansluiten.

Zij wijst op artikel 2, 2°, van het koninklijk besluit van 29 december 2006 tot uitvoering van sommige bepalingen van de wapenwet dat voorschrijft dat de aanvrager die de genoemde wettige reden inroept, een geldige schutterslicentie of schriftelijke bewijzen van vroegere deelname aan dergelijke activiteiten moet voorleggen. Zij stelt dat de verzoeker geen attest heeft bezorgd en dat uit zijn mededeling blijkt dat hij eventueel lid wilde worden van een schuttersvereniging, zodat hij niet aan deze voorwaarde voldeed.

Uit de aanvraag kan volgens haar niet worden afgeleid dat de verzoeker voldoet aan de in artikel 11, § 3, 9°, c), van de wapenwet opgesomde redenen omdat hij niet heeft bewezen dat er concrete feiten bestaan die aantonen dat

hij bijzonder gevaar loopt. Zij stelt voorts dat uit geen enkel document blijkt dat de verzoeker de theoretische en praktische schietproef heeft afgelegd zoals bepaald in artikel 11, § 3, 7°, van de wapenwet of dat hij daarvan op grond van artikel 9bis van het koninklijk besluit van 20 september 1991 tot uitvoering van de wapenwet, is vrijgesteld.

12. De verzoeker repliceert dat uit zijn aanvraag blijkt dat hij zich als politiebeambte beroept op de wettige reden, vermeld in artikel 11, § 3, 9°, c), van de wapenwet, namelijk de uitoefening van een activiteit die bijzondere risico's inhoudt of het voorhanden hebben van een vuurwapen noodzakelijk maakt, en dat hij tegelijk ook gewag heeft gemaakt van de vaste wil om in de zin van artikel 11, § 3, 9, b), van de wapenwet sportief en recreatief te schieten in het kader van een sportschuttersclub, waarvan hij destijds nog geen bewijs kon voorleggen. Volgens hem is het argument van de verwerende partij dat hij het bijzonder risico in de zin van artikel 11, § 3, 9°, c), van de wapenwet onvoldoende heeft aangetoond, niet dienend aangezien zijn aanvraag niet om die reden is verworpen. Hij stelt dat hij zich als politiebeambte op de reden vermeld in artikel 11, § 3, 9°, c), van de wapenwet kon beroepen en dat de verwerende partij niet zonder meer kan stellen dat geen bijzonder risico voorhanden is.

13. De verwerende partij stelt in haar laatste memorie dat de brief van 19 april 2007 waarbij naar de wettige reden en een attest van theoretische en praktische proef gevraagd wordt, niet naar de verzoeker is verstuurd. Zij wijst er echter op dat de verzoeker tot op heden overeenkomstig artikel 11, § 3, 7°, van de wapenwet geen attest heeft bezorgd van de theoretische en praktische schietproef of dat hij op grond van artikel 9bis van het koninklijk besluit van 20 september 1991 tot uitvoering van de wapenwet, is vrijgesteld. Zij besluit dat de vergunningsaanvraag aldus niet kon worden hernieuwd.

Beoordeling

14. Artikel 11, § 3, van de wapenwet bepaalt :

"De vergunning wordt slechts verleend aan personen die voldoen aan de volgende voorwaarden:

(...)

9° een wettige reden opgeven voor de verwerving en het voorhanden hebben van het betrokken wapen en de munitie. Het type wapen moet overeenstemmen met de reden waarvoor het gevraagd wordt. Deze wettige redenen zijn, onder de door de Koning bij in Ministerraad overlegd besluit te bepalen voorwaarden:

(...)

b) het sportief en recreatief schieten;

c) de uitoefening van een activiteit die bijzondere risico's inhoudt of het voorhanden hebben van een vuurwapen noodzakelijk maakt;

(...)"

In zijn aanvraag heeft de verzoeker laten gelden dat hij als politie-inspecteur deelnam aan schietoefeningen in dienstverband en dat hij met een eigen wapen nog verder kon oefenen. De loutere verwijzing naar zijn beroepsactiviteit als politie-inspecteur volstaat niet om aan te nemen dat de verzoeker de uitoefening van een activiteit die bijzondere risico's inhoudt of het voorhanden hebben van een vuurwapen noodzakelijk maakt, als wettige reden voor zijn particulier wapenbezit aanvoert.

Het middel is dienvolgens niet gegrond in zoverre de schending wordt aangevoerd van artikel 11, § 3, 9°, c), van de wapenwet.

15. De verzoeker laat in zijn aanvraag eveneens gelden dat hij de mogelijkheid had om aan schietwedstrijden deel te nemen. Hij verwijst eveneens naar de omstandigheid dat er bij verscheidene sportschuttersclubs een ledenstop is.

Volgens de verwerende partij volstaat dit niet om aan te nemen dat de verzoeker het sportief en recreatief schieten als wettige reden inroept om een vuurwapen voorhanden te hebben. In haar memorie van antwoord verwijst zij desbetreffend naar artikel 2, 2°, van het koninklijk besluit van 29 december 2006

tot uitvoering van sommige bepalingen van de wet van 8 juni 2006 houdende regeling van economische en individuele activiteiten met wapens. Die bepaling luidt als volgt :

"De voorwaarden waaronder de in artikel 11, § 3, 9°, van de Wapenwet opgesomde redenen, waarvan er een of meerdere moeten ingeroepen worden als wettige redenen voor het voorhanden hebben van een vergunningsplichtig vuurwapen, kunnen worden aangenomen, zijn:

(...)

2° voor reden b), het voorleggen van een geldige sportschutterslicentie of schriftelijke bewijzen van vroegere deelname aan dergelijke activiteiten, en het wapen uitsluitend voor deze reden of reden f) gebruiken".

De verzoeker heeft zijn aanvraag ingediend op 4 december 2006, alvorens het voornoemde koninklijk besluit van 29 december 2006 genomen werd. Aan de verzoeker kan bijgevolg niet worden tegengeworpen dat hij bij zijn aanvraag geen schriftelijke bewijzen van vroegere deelname aan sportieve en recreatieve schuttersactiviteiten heeft voorgelegd. De verwerende partij kan dan ook niet zonder bijkomende informatie bij de verzoeker op te vragen, aannemen dat hij het sportief en recreatief schieten niet als wettige reden voor zijn aanvraag voor het verkrijgen van de vergunning tot het voorhanden hebben van een vuurwapen wenst in te roepen.

Het middel is dienvolgens gegrond in zoverre de schending van artikel 11, § 3, 9°, b), van de wapenwet wordt aangevoerd.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt het besluit van de gouverneur van de provincie Antwerpen van 6 augustus 2009 waarbij de aanvraag van Daniel Devos voor het verkrijgen van de vergunning tot het voorhanden hebben van een revolver, merk Smith & Wesson, onontvankelijk wordt verklaard.

De Raad van State verwerpt het beroep voor het overige.

2. Dit arrest dient bij uittreksel te worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als het vernietigde besluit.

3. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van vierentwintig maart tweeduizend en elf, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Luc Hellin,	kamervoorzitter,
Eric Brewaeys,	staatsraad,
Peter Sourbron,	staatsraad,
bijgestaan door	
Elisabeth Impens,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Elisabeth Impens

Luc Hellin